

Mál nr. 63/2010

M

og

vátryggingafélagið V vegna flutningstryggingar.

Sönnun tjóns úr flutningstryggingu 11. og 12. ágúst 2009.

Gögn.

- 1) Málskot móttakið 2. mars 2010, ásamt fylgiskjölum.
- 2) Bréf vátryggingafélags V til nefndarinnar, dags. 19. mars 2010 ásamt tjónstilkynningu og myndum.

Málsatvik.

Skv. málskoti M var 1569 tonnum af salti í eigu M landað í Færeyjum 11. og 12. ágúst 2009. Að sögn starfsmanna M kom í ljós við löndunina að hluti saltsins virtist vera gullitaður og ryðgaður, nánar tiltekið um 340 tonn. Að því er virðist þá lét M farga umræddum hluta saltsins í Færeyjum stuttu seinna. Þann 16. desember var tilkynning M um ofangreint móttekin hjá V og krafðist bóta úr farmtryggingu sinni en í málskoti telur M að fullnægjandi tilkynning um tjónið hafi komið fram 8. desember sl. Lagðar hafa verið fram samskipti aðila vegna málsins og myndir. Eftir að V fékk tilkynningu um tjónið sendi það bréf þann 17. febrúar 2010 til M þar sem hafnað er að greiða bætur vegna tjónsins og vísað fyrir mistök til 92.gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 en sambærileg grein um skaðatryggingar er 28.gr. sömu laga sem fjallar um skyldu vátryggingartaka til að tilkynna tjón og gera ráðstafanir þeim tengdum. M rekur í málskoti sínu ástæður þess að M hafi fullnægt skyldum 28.gr. laga um vátryggingasamninga með því að taka myndir af vettvangi en starfsmenn M hafi ekki fengið fullnægjandi upplýsingar um tjónið frá dótturfélagi sínu í Færeyjum fyrr en í desember og hafi strax tilkynnt tjónið. Einnig vísar M til 4. mgr. 28.gr. laganna og telur að ekki sé hægt að fella niður ábyrgð nema vátryggingartaki hafi sýnt stórkostlegt gáleysi eða ásetning við vanrækslu á tilkynningaskyldu og M vísar á bug að svo hafi verið. V tekur ítarlega afstöðu til máls M í athugasemdum sínum til nefndarinnar dags. 29. mars sl. Bæði er um að ræða skýrari og vandaðri rökstuðning en kemur fram í bréfi V til M þann 17. febrúar 2010 þar sem bótaskyldu er hafnað. Þar kemur fram að V telur í fyrsta lagi ekki nægilega sannað að tjón hafi orðið á salti vegna skyndilegra og óvæntra óhappa í flutningi eins og áskilið sé í vátryggingarskilmálum. Í öðru lagi telur V að um vanrækslu upplýsingaskyldu skv. 28.gr. laga um vátryggingasamninga hafi verið að ræða og rekur að sú vanræksla hafi áhrif á mögulegan rétt til kröfu á hendur flutningsaðila, sbr. 2.mgr. 28.gr. Í þriðja lagi telur V að tjón M sé með öllu ósannað og fullyrðingar starfsmanns dótturfélags M um að það hafi orðið tjón og hversu mikið það var sé ekki fullnægjandi sönnunargögn. V telur að M hafi verið í lófa lagið að kalla til hlutlausan matsmann eða gera V kleift að senda slíkan matsmann á staðinn þegar meint tjón varð. Einnig er vísað til dóms Hæstaréttar í máli nr. 456/1998 þar sem eingöngu vottorð frá löggiltum vigtarmönnum eða óháðum skoðunaraðilum voru lögð til grundvallar til sönnunar tjóns. Einnig er vísað til dóms Hæstaréttar í máli nr. 478/1999 auk nokkurra héraðsdóma máli V til stuðnings.

Álit.

Ágreiningur M og V snýst um sönnun tjóns og mögulega vanrækslu M á skyldum sínum um tilkynningu og viðbrögð við tjóninu. Tilkynning um tjónið kom fram í desember 2009 eða um fjórum mánuðum eftir að M kveður það hafa átt sér stað. V tók afstöðu til málsins með bréfi 17. febrúar sl. þar sem vísað er ranglega til 92.gr. laga um vátryggingasamninga en umrædd grein fjallar um persónutryggingar. Í 2.mgr. 9.gr. laga um vátryggingasamninga kemur fram að vátryggingafélög skulu sjá til þess að tjónþolar fái fullnægjandi upplýsingar um bótarétt sinn. Bréf

V var villandi og uppfyllti ekki nægilega umrædda grein. Bréf V til nefndarinnar frá 29.mars sl. er hins vegar greinargott og skýrt um afstöðu félagsins. Hefði verið rétt að svara M strax með svo skýrum og greinargóðum hætti. Þegar litið er til allra gagna málsins og þeirra sjónarmiða M og V sem koma fram í skrifum þeirra verður hins vegar ekki litið framhjá því að gögn um tjónið eru af afar skornum skammti. M var í lófa lagið að tryggja sér sönnun um það tjón sem hann telur að orðið hafi í ágúst 2009 þó það hafi uppgötvast í Færeyjum. Einhliða frásögn starfsmanna M eða dótturfélags þess verður ekki lögð til grundvallar sem fullnægjandi sönnun á atvikum. Mat á tjóninu fór ekki fram að hálfu nokkurra matsaðila og verður einhliða frásögn M ekki lögð til grundvallar með vísan til dóma Hæstaréttar í málum 456/1998 og 478/1999 sem V vísar til í athugasemdum sínum vegna málsins. Að þessu virtu telst M ekki hafa fært sönnur á að hann hafi orðið fyrir tjóni af völdum skyndilegra og óvæntra óhappa í flutningi, sbr. gr. 5.1. í skilmálum flutningstryggingar (A) nr. MC10 hjá V.

Niðurstaða.

Greiðsluskylda er ekki fyrir hendi úr flutningstryggingu M hjá V.

Reykjavík 13. apríl 2010

Rúnar Guðmundsson hdl.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Jón Magnússon hrl.